

Darányi Sándor

APA

A hullaházban

Lélek voltál? Mert testként szoktalak meg,
Azért nem láttalak? E kézfogónyi
Vakság volt mindenünk? Gyűlöltél gyónni,
S én, forrongásban ömlő rossz salak,

Kényszerítettelek. Nem állsz kötélnek:
Dulakodunk. Váratlan mattot adsz.
Hányszor hittem igaznak a valódit,
S hogy még egy télre jön még egy tavasz!

Most itt heversz kopott vastaligán.
Zilált és ősz hajad, akár a jég.
Szemem a segéd sárga köpenyén.
Szemedbe tört a szomszéd messzeség.

Ez hát a lepedő, amelyben
Alád kap a láng.
Megemészt, szikkadt rőzse,
Korhadt deszkapalánk –
Aki elválasztottad magad az égtől,
Oda jutsz most, általa, fel.
Csak a lelkifurdalás, a zsarát, marad csak a zacc –
A hamu énekel.

Ha a rostélyon felülsz tűzkoronádban,
A hamvak is elégnek, és a végest
Átdöfi végzete, a végtelen.

Pompeji fuldokló

Eljött értem a kínhalál.
Az intenzív osztály ölén
Bújtam el, mégis rám talál.
Gégemetszésre nincs remény.

S most embereljem meg magam.
Most kezdjem el az életem.
Mikor kevés, mi hátravan,
Soroljam el, mim nincs nekem.

Tiszta lelkiismeretem,
Hitem,
Álmom,
Nincs Istenem.

Éjjel egy órakor

A holt felül. Mögötte fut a gazban,
Kanyarog egy cikcakkos életút.
Ha tudta volna, hol, mire vigyázzon!
Nem kerülhette el a háborút.

Fogság Foksániban. „Kicsi robot.”
Fél év mindössze. Nem Szibériába,
Hisz így is majdnem tüdővéaszt kapott!
„– Selejt. Nem éri meg a holnapot.”

Még kurta hatvan nyár, míg félrenyelt.
Semmire se elég. A légcsővében,
Tüdeje mélyén alvad a reszelt
Sajt. Erjed, gyullad, fojt, megöl a vétlen.

S most itt a béke, az örök, a nem várt.
Mít ér,
Ha többé nem kóstonhat szilvalekvárt!

Anziks

Ha hajnalban csak bódorgok az utcán,
S csodálom, a Duna nem sistereg
Forró két partja közt,
Ne siess értened, se szólni hozzám.
Az elkoszlott ing, levágott trikó,
Mikor a lélegeztetőre tették,
A barna szivacs, a kitaposott
Papucs menjen mind-mind a szemétkbe.
Zacskóba, el. Vesszen a kín nyoma.

De itt marad torzult tekintete.
Keze vasa, bőre langymeleg selyme,
A szótlan rettegés: mindent megért,
Csak szólni nem bír – torkában a cső.
Itt rebbenő pillája: még int, hogy megbocsát.
Alig van már idő.

Én, mint az orgyilkos, veszem az áldást,
Hadd iszkolok vele,
Ő ott hever az ágyán fölpolcolva,
Barokk szent: kifordult szeme ámpolna,
Pisla mécs élete.

Árgyélus madár

Aranysipkás madár, karmod bevájod
A kesztyűbe, égről álmodsz vakon.
Mindjárt felröppensz. Vár a kék határ:
Itt lent a szíj, vár fent az irgalom.